

мя бате Василе, извика Петръ и долуви пищовы-тѣ си.

—Стой, изкрещя Василь сърдито, като му улови ржцѣ-тѣ. Стой Петре, и знай, че ты ако имашь тамъ еднѣ душѣ, азъ имамъ двѣ...

Петръ позна, че разсърди Василя; той го улови за ржж и, като нѣмъ, безъ да каже нѣщо, глѣдаше като замаянъ кждѣ кырвана.

Настана баиръ, както каза и Жельо. Станка, булка-та и сичкы-тѣ други Татаркыны и дѣца слѣзохъ отъ коля-та и вървѣхъ слѣдъ тѣхъ.

—Тукъ ще видишь Петре, продѣлки Василь, че Желови не щѣтъ чака друго мѣсто; азъ познавамъ, какъ долу въ трапъ-тѣ тѣ ще направѣтъ нѣщо. Тѣ трѣба да ся ходили по тия мѣста и знаѣтъ дѣ по-лѣсно щѣтъ сполучи.

—Добрѣ, бате Василе, азъ щѣ чакамъ, нѣ ти казвамъ, че като туко ся заминѣ тосѣ трапъ, страшно, не страшно, щѣ излѣзѣ самичѣкъ срѣщѣ душманина си, или той ще падне или азъ... Не видѣли бате Василе сыроты на какво поприличали? Единъ часъ за тѣхъ трѣба да имъ ся струва цѣла година; тѣ чакахъ, надѣяха ся, а сега вечъ кой знае, може да сѣ си отбили грѣжж-тѣ за да ся оттървѣтъ! О, не е ли по-добрѣ по скоро....

Баиръ-тѣ ся свѣршваше. Татарче-то, кое сѣдеше се отгоръ коня, искачя напрѣдъ и, като излезе на връха, начна да крѣщи нѣщо си. Го-